

R. KRASNODĘBSKI (Wrocław)

Niezmienniki różniczkowe krzywej w przestrzeni symplektycznej

Przedmiotem tej pracy jest wyznaczenie niezmienników różniczkowych krzywej $2r$ -wymiarowej przestrzeni symplektycznej G_{2r} . W ustępie 1 wprowadzimy oznaczenia i definicje, którymi w dalszym ciągu będziemy się posługiwali, w ustępie 2 określimy łuk krzywej w przestrzeni G_{2r} oraz podamy metodę tworzenia niezmienników za pomocą pochodnych współrzędnych punktu krzywej. Ustęp 3 poświęcony jest dowodowi pewnego twierdzenia pomocniczego, a ustęp 4 wyznaczeniu niezmienników podstawowych, z których za pomocą różniczkowania względem łuku można otrzymać każdy niezmiennik krzywej. W ustępie 5 dowodzi się, że niezmienniki podstawowe określają krzywą.

1. Zakładamy, że przestrzeń G_{2r} odniesiona jest do układu symplektycznego, jej forma podstawowa ma więc postać

$$\Omega = \sum_{i=1}^r [x^i x^{r+i}].$$

Na symplektyczny iloczyn skalarny dwóch wektorów $\mathfrak{B}_1(x_1^k), \mathfrak{B}_2(x_2^k)$ ⁽¹⁾ mamy więc wzór

$$(1) \quad \Omega[\mathfrak{B}_1, \mathfrak{B}_2] = \sum_{h=1}^r (x_1^h x_2^{r+h} - x_1^{r+h} x_2^h);$$

iloczyn ten jest niezmiennikiem pary wektorów $\mathfrak{B}_1, \mathfrak{B}_2$ względem przekształceń grupy symplektycznej Sp_{2r} . W dalszym ciągu iloczyn ten będziemy oznaczali symbolem $\sum_{h=1}^r [x_1^h x_2^{r+h}]$. Jeżeli w G_{2r} dana jest pewna rodzina wektorów, to ich iloczyny skalarne tworzą pełny układ niezmienników rodziny ([1], str. 118); jeżeli więc między wektorami dwóch rodzin można ustalić taką odpowiedniość, ażeby iloczyny skalarne odpowiadających

⁽¹⁾ Wskaźniki greckie przebiegają stale wartości od 1 do $2r$, a wskaźniki łacińskie od 1 do r .

par były równe, to te rodziny są równoważne względem przekształceń należących do grupy Sp_{2r} .

2. Niech będzie dana krzywa $\mathfrak{R}\{x^\alpha(t)\}$ przestrzeni G_{2r} ; zakładamy, że funkcje $x^\alpha(t)$ należą do klasy C^{2r+1} w pewnym przedziale (a, b) zmiennej t . Utwórzmy wyrażenie

$$\sum_{i=1}^r \left[\frac{dx^i}{dt} \frac{d^2 x^{r+i}}{dt^2} \right] = R(t).$$

Jeżeli w miejsce parametru t wprowadzimy nowy parametr $s \doteq s(t)$, to

$$\sum_{i=1}^r \left[\frac{dx^i}{dt} \frac{d^2 x^{r+i}}{dt^2} \right] = \left(\frac{ds}{dt} \right)^3 \sum_{i=1}^r \left[\frac{dx^i}{ds} \frac{d^2 x^{r+i}}{ds^2} \right].$$

Parametr s wybierzemy tak, by

$$(2) \quad \sum_{i=1}^r \left[\frac{dx^i}{ds} \frac{d^2 x^{r+i}}{ds^2} \right] = 1.$$

Wystarczy w tym celu przyjąć $ds/dt = [R(t)]^{1/3}$. Tak dobrany parametr będziemy nazywać *łukiem krzywej* $\mathfrak{R}$. Łuk krzywej możemy określić oczywiście tylko wtedy, gdy $R(t) \neq 0$. W dalszym ciągu, mówiąc o krzywych, będziemy zakładać, że ten warunek jest spełniony. Pochodną względem s będziemy oznaczali za pomocą kropki: $x^\alpha = dx^\alpha/ds$.

Z każdym punktem krzywej $\mathfrak{R}(s)$ jest związany ciąg wektorów

$$(*) \quad \{x^\alpha\}, \{x^{\cdot\alpha}\}, \dots$$

Zgodnie z tym, co zostało powiedziane wyżej, jedynymi niezmiennikami układu ciągu tych wektorów są ich symplektyczne iloczyny skalarne. Aby utworzyć jakiś niezmiennik, wybieramy dwa różne wektory z ciągu (*) i tworzymy ich iloczyn zgodnie ze wzorem (1). *Rzędem* niezmiennika będziemy nazywali najwyższy rząd pochodnej występującej w niezmienniku; tę pochodną będziemy pisali na drugim miejscu. Oznaczając niezmienniki rzędu k przez $K_{h|k}$ ($h < k$) mamy

$$(3) \quad K_{h|k} = \sum_{i=1}^r \left[\frac{d^h x^i}{ds^h} \frac{d^k x^{r+i}}{ds^k} \right], \quad h = 1, 2, \dots, k-1.$$

Na przykład każda krzywa przestrzeni G_{2r} ma następujące niezmienniki rzędu trzeciego:

$$K_{1|3} = \sum_{i=1}^r [x^i x^{\cdot\cdot r+i}], \quad K_{2|3} = \sum_{i=1}^r [x^{\cdot\cdot i} x^{\cdot\cdot r+i}].$$

Z równości (2) wynika, że niezmiennik $K_{1|2}$ ma wartość 1. Jeżeli tę równość zróżniczkujemy, otrzymamy $K_{1|3} = 0$.

Jest oczywiste, że niezmienniki, w których występują pochodne różnych rzędów, są algebraicznie niezależne. Łatwo jednak zauważyć, że niektóre niezmienniki są pochodnymi innych, na przykład $K_{2|4} = K_{2|3}$.

3. Powstaje pytanie, czy wśród niezmienników $K_{h|k}$ istnieje skończony układ niezmienników, z których za pomocą różniczkowania i operacji algebraicznych można otrzymać wszystkie inne. Pozytywna odpowiedź na to pytanie jest zawarta w twierdzeniu II. Na razie udowodnimy twierdzenie następujące:

TWIERDZENIE I. *Niezmienniki różniczkowe $K_{h|k}$ ($k \geq 3$) określone wzorem (3) krzywej $\mathbb{R}(s)$ w przestrzeni symplektycznej G_{2r} wyrażają się za pomocą niezmienników $K_{q-1|q}$ ($q < k$) i ich pochodnych wzorem*

$$(4) \quad K_{h|k} = \sum_{p=1}^m (-1)^{p-1} \binom{k-h-p}{p-1} K_{h+p-1|h+p}^{(k-h-2p+1)},$$

$$m = \left[\frac{k-h+1}{2} \right], \quad h = 1, 2, \dots, k-1,$$

gdzie $(k-h-2p+1)$ oznacza rząd pochodnej.

Uwaga. Rząd pochodnej jest co najmniej równy zeru. Istotnie, przy ustalonych wskaźnikach h i k wartość $k-h-2p+1$ jest największa, gdy $p = m$. Łatwym rachunkiem można sprawdzić, że jeżeli różnica $k-h$ jest liczbą parzystą, to $k-h-2m+1 = 1$, a jeżeli jest nieparzystą, to $k-h-2m+1 = 0$.

Wzór (4) udowodnimy indukcyjnie. Bezpośrednim rachunkiem łatwo sprawdzić, że jest on prawdziwy dla $k = 3$. Załóżmy, że wzór jest prawdziwy dla pewnego k ; udowodnimy, że niezmiennik rzędu $k+1$ wyraża się wzorem

$$(5) \quad K_{h|k+1} = \sum_{p=1}^m (-1)^{p-1} \binom{k-h-p+1}{p-1} K_{h+p-1|k+1}^{(k-h-2p+2)},$$

$$m = \left[\frac{k-h+2}{2} \right], \quad h = 1, 2, \dots, k,$$

który otrzymuje się z (4) zamieniając w tym ostatnim k na $k+1$.

Obliczmy pochodną niezmiennika $K_{h|k}$. Jest $K_{h|k} = K_{h+1|k} + K_{h|k+1}$, czyli

$$(6) \quad K_{h|k+1} = K_{k|h} - K_{h+1|k}.$$

W przypadku gdy $h+1 = k$, jest $K_{h+1|k} = 0$; wynika to z definicji niezmiennika $K_{k|h}$ i jest zgodne ze wzorem (4). Z drugiej strony, obliczając pochodną

z prawej strony wzoru (4) mamy

$$(7) \quad K_{h|k} = \sum_{p=1}^m (-1)^{p-1} \binom{k-h-p}{p-1} K_{h+p-1|h+p}^{(k-h-2p+2)},$$

$$m = \left\lfloor \frac{k-h+1}{2} \right\rfloor, \quad h = 1, 2, \dots, k-1,$$

natomiast

$$(8) \quad K_{h+1|k} = \sum_{p_1=1}^{m_1} (-1)^{p_1-1} \binom{k-h-p_1-1}{p_1-1} K_{h+p_1|h+p_1+1}^{(k-h-2p_1)},$$

$$m_1 = \left\lfloor \frac{k-h}{2} \right\rfloor, \quad h = 1, 2, \dots, k-1.$$

Dokonując podstawienia $p_1 = p-1$, możemy wzór (8) napisać inaczej, a mianowicie

$$(9) \quad K_{h+1|k} = \sum_{p=2}^{m_1+1} (-1)^p \binom{k-h-p}{p-2} K_{h+p-1|h+p}^{(k-h-2p+2)}.$$

Rozważymy dwa przypadki.

Przypadek 1. Liczba $k-h$ jest parzysta. W tym przypadku $m = m_1$. Mamy więc, na mocy (7) i (9),

$$\begin{aligned} K_{h|k} - K_{h+1|k} &= \\ &= \binom{k-h-1}{0} K_{h|h+1}^{(k-h)} + \sum_{p=2}^m (-1)^{p-1} \left[\binom{k-h-p}{p-1} + \binom{k-h-p}{p-2} \right] K_{h+p-1|h+p}^{(k-h-2p+2)} + \\ &\quad + (-1)^m \binom{k-h-m-1}{m-1} K_{h+m|h+m+1}^{(k-h-2m)} = \\ &= \sum_{p=1}^{m_2} (-1)^{p-1} \binom{k-h-p+1}{p-1} K_{h+p-1|h+p}^{(k-h-2p+2)}, \quad m_2 = m+1 = \left\lfloor \frac{k-h+2}{2} \right\rfloor. \end{aligned}$$

W ostatniej równości skorzystaliśmy z następującego znanego wzoru:

$$\binom{k-h-p}{p-1} + \binom{k-h-p}{p-2} = \binom{k-h-p+1}{p-1}$$

oraz z tego, że

$$\binom{k-h-m-1}{m-1} = \binom{k-h-m}{m} = 1,$$

albowiem $k-h = 2m$.

Przypadek 2. Liczba $k-h$ jest nieparzysta. W tym przypadku $m_1 = m-1$. Mamy więc z (7) i (9):

$$\begin{aligned} K_{h|k} - K_{h+1|k} &= \\ &= \binom{k-h-1}{0} K_{h|h+1}^{(k-h)} + \sum_{p=2}^m (-1)^{p-1} \left[\binom{k-h-p}{p-1} + \binom{k-h-p}{p-2} \right] K_{h+p-1|h+p}^{(k-h-2p+2)} = \\ &= \sum_{p=1}^m (-1)^{p-1} \binom{k-h-p+1}{p-1} K_{h+p-1|h+p}^{(k-h-2p+2)}, \quad m = m_1 + 1 = \left\lfloor \frac{k-h+2}{2} \right\rfloor. \end{aligned}$$

W obu przypadkach wzór (5) jest prawdziwy na mocy (6). Tym samym twierdzenie zostało udowodnione.

4. Podstawowymi niezmiennikami różniczkowymi krzywej nazywamy takie niezmienniki, z których za pomocą różniczkowania i operacji algebraicznych można otrzymać wszystkie inne niezmienniki różniczkowe. Niezmienników podstawowych wystarczy oczywiście szukać wśród niezmienników $K_{q-1|q}$. Zachodzi pytanie, jaki jest najwyższy rząd q niezmienników podstawowych. Odpowiedź na to pytanie jest sformułowana na końcu niniejszej pracy jako twierdzenie II.

Oprócz niezmienników $K_{h|k}$ dogodnie jest wprowadzić niezmiennik rzędu $2r$. Utwórzmy macierz

$$D = \left\| \begin{array}{c|c} dx^1 & \dots & dx^r & dx^{r+1} & \dots & dx^{2r} \\ \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots \\ d^r x^1 & \dots & d^r x^r & d^r x^{r+1} & \dots & d^r x^{2r} \\ \hline d^{r+1} x^1 & \dots & d^{r+1} x^r & d^{r+1} x^{r+1} & \dots & d^{r+1} x^{2r} \\ \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots \\ d^{2r} x^1 & \dots & d^{2r} x^r & d^{2r} x^{r+1} & \dots & d^{2r} x^{2r} \end{array} \right\|,$$

gdzie zamiast pochodnych $d^i x^j / ds^j$, dla uproszczenia, zostały napisane różniczki $d^i x^j$. Macierzą z nią sprzężoną ([1], str. 79) jest macierz

$$\tilde{D} = \left\| \begin{array}{c|c} d^{r+1} x^{r+1} & \dots & d^{r+1} x^{2r} & -d^{r+1} x^1 & \dots & -d^{r+1} x^r \\ \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots \\ d^{2r} x^{r+1} & \dots & d^{2r} x^{2r} & -d^{2r} x^1 & \dots & -d^{2r} x^r \\ \hline dx^{r+1} & \dots & dx^{2r} & -dx^1 & \dots & -dx^r \\ \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots \\ d^r x^{r+1} & \dots & d^r x^{2r} & -d^r x^1 & \dots & -d^r x^r \end{array} \right\|.$$

Wyznaczniki obu macierzy są sobie równe. Oznaczmy wspólną ich wartość przez Δ . Jeżeli wykonamy mnożenie wierszami macierzy D i $\tilde{D}$, to wyznacznik iloczynu jest

$$\Delta^2 = \begin{vmatrix} K_{1|r+1} & K_{1|r+2} & \dots & K_{1|2r} & 0 & K_{1|2} & \dots & K_{1|r-1} & K_{1|r} \\ K_{2|r+1} & K_{2|r+2} & \dots & K_{2|2r} & -K_{1|2} & 0 & \dots & K_{2|r-1} & K_{2|r} \\ \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots \\ K_{r|r+1} & K_{r|r+2} & \dots & K_{r|2r} & -K_{1|r} & -K_{2|r} & \dots & -K_{r-1|r} & 0 \\ 0 & K_{r+1|r+2} & \dots & K_{r+1|2r} & -K_{1|r+1} & -K_{2|r+1} & \dots & -K_{r-1|r+1} & -K_{r|r+1} \\ -K_{r+1|r+2} & 0 & \dots & K_{r+2|2r} & -K_{1|r+2} & -K_{2|r+2} & \dots & -K_{r-1|r+2} & -K_{r|r+2} \\ \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots \\ -K_{r+1|2r} & -K_{r+2|2r} & \dots & 0 & -K_{1|2r} & -K_{2|2r} & \dots & -K_{r-1|2r} & -K_{r|2r} \end{vmatrix}$$

Wyznacznik Δ^2 jest niezmiennikiem rzędu $2r$, o którym wspomnieliśmy wyżej.

Oprócz wymienionych poprzednio niezmienników będziemy rozważali także niezmienniki utworzone z wyznaczników stopnia $2r$ macierzy

$$M(p) = \begin{vmatrix} dx^1 & \dots & dx^r & dx^{r+1} & \dots & dx^{2r} \\ \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots \\ d^{2r}x^1 & \dots & d^{2r}x^r & d^{2r}x^{r+1} & \dots & d^{2r}x^{2r} \\ \dots & \dots & \dots & \dots & \dots & \dots \\ d^{2r+p}x^1 & \dots & d^{2r+p}x^r & d^{2r+p}x^{r+1} & \dots & d^{2r+p}x^{2r} \end{vmatrix},$$

gdzie, jak poprzednio, pochodne zastąpiono różniczkami. Dla utworzonych w ten sposób niezmienników rzędu $2r+1$ z macierzy $M(1)$ przyjmujemy oznaczenia: Δ_q ($q = 1, 2, \dots, 2r$), gdzie q wskazuje na pominięcie q -tego wiersza w $M(1)$.

Przy założeniu, że $\Delta \neq 0$, pochodne rzędu $2r+1$ współrzędnych punktu krzywej możemy wyrazić za pomocą pochodnych początkowych $2r$ rzędów, a mianowicie:

$$(10) \quad \frac{d^{2r+1}x^e}{ds^{2r+1}} = t_1 \frac{dx^e}{ds} + t_2 \frac{d^2x^e}{ds^2} + \dots + t_{2r} \frac{d^{2r}x^e}{ds^{2r}}, \quad e = 1, 2, \dots, 2r.$$

Niezmienniki $K_{h|2r+1}$ wyrażają się wzorami

$$K_{h|2r+1} = \sum_{i=1}^r \left[\frac{d^h x^i}{ds^h} \frac{d^{2r+1} x^{r+i}}{ds^{2r+1}} \right], \quad h = 1, 2, \dots, 2r.$$

Jeżeli do tych wzorów wstawimy (10), otrzymamy niejednorodny układ

5. Udowodnimy, że niezmienniki podstawowe określają krzywą w G_{2r} z dokładnością do przekształceń grupy symplektycznej i translacji.

Niech będą dane niezmienniki podstawowe jako funkcje łuku s krzywej $\mathcal{R}$

$$(13) \quad K_{1|2} = 1, K_{2|3}, \dots, K_{2r|2r+1}.$$

Układ równań różniczkowych

$$\frac{d^{2r+1}x^e}{ds^{2r+1}} = t_1 \frac{dx^e}{ds} + t_2 \frac{d^2x^e}{ds^2} + \dots + t_{2r} \frac{d^{2r}x^e}{ds^{2r}}$$

jest jednorodnym układem równań liniowych, w którym t są znanymi funkcjami niezmienników (13). Niech w ustalonym punkcie P będzie $s = 0$. Przez punkt P przechodzi nieskończenie wiele krzywych zależnych od dowolnych stałych c_σ^e , a mianowicie

$$(14) \quad x^e = x^e(s, c_1^e, c_2^e, \dots, c_{2r}^e).$$

Obierzmy wartości początkowe

$$\left(\frac{\partial^\sigma x^e}{\partial s^\sigma} \right)_{s=0} = a_\sigma^e$$

tak, by były spełnione następujące związki:

$$(15) \quad \sum_{i=1}^{2r} [a_\alpha^i a_\beta^{r+i}] = K_{\alpha\beta}^0,$$

gdzie $K_{\alpha\beta}^0$ oznaczają wartości niezmienników $K_{\alpha\beta}$ w punkcie P , a a_σ^e są składowymi pewnych wektorów A_α .

W układzie (15) występują wszystkie niezmienniki do rzędu $2r$; na mocy twierdzenia I wyrażają się one za pomocą niezmienników podstawowych do rzędu $2r$. Niezmienniki rzędu $2r+1$ występują we współczynnikach t_σ równań (10).

Niech w ustalonym punkcie Q drugiej krzywej będzie $s = 0$; w punkcie Q obierzmy wartości początkowe

$$\left(\frac{\partial^\sigma x^e}{\partial s^\sigma} \right)_{s=0} = \bar{a}_\sigma^e$$

tak, by

$$(16) \quad \sum_{i=1}^{2r} [\bar{a}_\alpha^i \bar{a}_\beta^{r+i}] = K_{\alpha\beta}^0.$$

$\bar{a}_\sigma^e$ są składowymi pewnych wektorów $\bar{A}_\alpha$.

Z (15) i (16) wynika, że

$$\Omega[A_\alpha A_\beta] = \Omega[\bar{A}_\alpha \bar{A}_\beta].$$

Układ niezależnych wektorów A_a można więc przekształcić w układ wektorów $\bar{A}_a$ za pomocą podstawienia symplektycznego i translacji. Stąd i z jednoznaczności rozwiązania równania różniczkowego wynika, że dwie krzywe określone równaniami (14) — jedna o wartościach początkowych a_a^e , druga o wartościach początkowych $\bar{a}_a^e$ — są nakładalne.

Praca cytowana

[1] W. Ślebodziński, *Formes extérieures et leurs applications*, vol. I, Warszawa 1954.

P. KRASNOДЕМСКИЙ (Вроцлав)

**ДИФФЕРЕНЦИАЛЬНЫЕ ИНВАРИАНТЫ КРИВОЙ
В СИМПЛЕКТИЧЕСКОМ ПРОСТРАНСТВЕ**

РЕЗЮМЕ

В статье найдены дифференциальные инварианты кривой в $2r$ -мерном симплектическом пространстве G_{2r} . Пространство G_{2r} отнесено к симплектическому реперу, т. е. его фундаментальная форма имеет вид

$$\Omega = \sum_{i=1}^r [x^i x^{r+i}].$$

Вектор $\{x^a(s)\}$ описывает кривую $\mathfrak{K}(s)$. Параметр s выбран так, чтобы было исполнено (2). Этот параметр называется дугой кривой $\mathfrak{K}$. С каждым пунктом кривой можно связать последовательность векторов $\{dx^a/ds\}, \{d^2x^a/ds^2\}, \dots$. Формулы (3) показывают, как строятся дифференциальные инварианты кривой.

ТЕОРЕМА I. Дифференциальные инварианты $K_{h|k}$ ($k \geq 3$) кривой $\mathfrak{K}(s)$ выражаются через инварианты $K_{q-1|q}$ ($q < k$) и их производные формулой (4), причем $k-h-2p+1$ степень производной.

Фундаментальными дифференциальными инвариантами кривой называются такие дифференциальные инварианты, из которых, при помощи дифференцирования и алгебраических операций, можно получить все другие инварианты.

ТЕОРЕМА II. Кривая $\mathfrak{K}(s)$ имеет $2r-1$ фундаментальных дифференциальных инвариантов $K_{q-1|q}$, $q = 3, 4, \dots, 2r+1$.

Фундаментальные инварианты определяют кривую с точностью до преобразований группы симплектической и трансляции.

R. KRASNOДЕМСKI (Wrocław)

THE DIFFERENTIAL INVARIANTS OF THE CURVE IN SYMPLECTIC SPACE

SUMMARY

The aim of this paper is to find the differential invariants of a curve in $2r$ -dimensional symplectic space G_{2r} . The space G_{2r} is related to repere symplectic. Thus its fundamental form has the shape

$$\Omega = \sum_{i=1}^r [x^i x^{r+i}].$$

The vector $\{x^a(s)\}$ describes a curve $\mathfrak{K}(s)$. The parameter s is chosen in such a way as to fulfil (2). Such a parameter is called the *arc* of the curve. With every point of the curve a sequence of vectors $\{dx^a/ds\}, \{d^2x^a/ds^2\}, \dots$ is bound. The expressions (3) are the differential invariants of the curve.

THEOREM I. *The differential invariants K_{hk} ($k \geq 3$) of the curve $\mathfrak{K}(s)$ are expressed by the differential invariants $K_{q-1|q}$ ($q < k$) and their derivatives by (4) where $k-h-2p+1$ denotes the degree of derivatives.*

The fundamental differential invariants of the curve are what we call those invariants from which with the aid of differentiation and algebraical operations we can obtain all other differential invariants.

THEOREM II. *The curve $\mathfrak{K}(s)$ has $2r-1$ fundamental differential invariants $K_{q-1|q}$, $q = 3, 4, \dots, 2r+1$.*

Two curves with the same differential invariants can be covered by transformation of symplectic group and translation.